

[5] Kentering

De jaren 1960-1966

Hoewel aan het eind van de jaren vijftig binnen de leiding van Vrouwen vu-Hulp nog steeds veel vrouwen van het eerste uur actief waren, vond nu geleidelijk aan een wisseling van de wacht plaats. In het najaar van 1955 nam mej. J. M. A. Barger afscheid als hoofd van het secretariaat, een bekende figuur in de organisatie van Vrouwen vu-Hulp, die haar functie jarenlang had uitgeoefend. Zij werd opgevolgd door de adjunct-secretaresse mej. A. Lems, die in de zomer van 1959 alweer vertrok omdat, zoals Faber in *Helpende Handen* schreef, 'haar sprookjesprins was gekomen en haar naar zijn (en haar) droomkasteel had meegenomen'. Omdat het werk op deze centrale post nu eenmaal moeilijk te combineren was met 'de plichten van een huisvrouw', gaven ook de jaren daarna nogal wat wisselingen te zien.

Bij het naderen van haar vijfenzeventigste verjaardag in december 1959 gaf mevrouw Verdam te kennen haar taak als presidente te willen neerleggen. Bijna 28 jaar had zij leiding gegeven aan de vrouwenorganisatie, op een wijze die respekt afdwong, niet alleen bij de leden van Vrouwen vu-Hulp maar ook bij het bestuur van de universiteit. Zij was een vrouw van besliste overtuiging die initiatief en doorzettingsvermogen aan de dag legde, een bekwaam bestuurster en een bindende persoonlijkheid die waarde hechtte aan goede persoonlijke verhoudingen. Dat de bestuursvergaderingen stevast bij haar thuis aan de Stadhouderskade werden gehouden was tekenend voor de gemoedelijke sfeer binnen de leiding van Vrouwen vu-Hulp. Niet minder gemoedelijk, zij het wat regentesk was haar omgang met de medewerksters van het secretariaat, die jaarlijks door haar op kersen of gebak werden getraceerd. Persoonlijk contact met de gewone leden van Vrouwen vu-Hulp stelde zij op prijs. Dit blijkt niet alleen uit haar nagelaten correspondentie, maar ook uit het feit dat zij tot op hoge leeftijd een eigen wijk had als hoofd in Amsterdam. Zij was een